

מסכת מנחות

פרק ט משנה ד

מַעֲרַבִּין נֹסְפֵי אֵילִים בְּנֹסְפֵי פָּרִים, נֹסְפֵי כִבְשִׁים בְּנֹסְפֵי
כִבְשִׁים, נֶשֶׁל יָחִיד בְּנֶשֶׁל צִבּוּר, נֶשֶׁל יוֹם בְּנֶשֶׁל אָמָּשׁ. אֲבָל אֵין
מַעֲרַבִּין נֹסְפֵי כִבְשִׁים בְּנֹסְפֵי פָּרִים וְאֵילִים. וְאִם בָּלָלן אֵלֹו
בְּפָנֶי עֶצְמָן וְאֵלֹו בְּפָנֶי עֶצְמָן, וְנִתְעַרְבוּ, כְּנִשְׂרִין. אִם עַד נֶשֶׁל
בָּלָל, פָּסוּל. הַכֹּכֵשׁ הַבָּא עִם הָעֹמֶר, אֵף עַל פִּי שְׂמִנְתּוֹ
כְּפוּלָה, לֹא הָיוּ נֹסְכִיו כְּפוּלִין: